

Köszöntelek Benneteket ezen a farsang-utó és böjt-elő vasárnapon.

A köszöntés így szólhatna Jézus ajkán:

Vége a Karneválnak, itt van a Megtérés ideje!

Csak hogy ki beszélhet itt Jézus nevében, főleg mikor első számú bűnös lehet maga a prédikátor! Szabad-e megtérést prédikálni bárki emberfiának az egyetlen Emberfián kívül?

Ez az önmarcangoló kérdés kínoz napok óta. Nem is tudtam egyetlen szót sem leírni, de találtam egy híján 20 évvel ezelőtt elmondott elmélkedésemet, és azt elmondom nektek. Következik szinte szó szerint a közel húsz éves szöveg.

Hamvazószerda előtt, a Nagyböjt előtt már most, nézzünk szembe belső indulatainkkal, **vizsgáljuk meg lelkiismeretünket** és bánjuk meg bűneinket.

Ének: Kyrie... Gloria...

Imádkozzunk! Istenünk, aki Jézusban az irgalmasság Tanítóját és Példáját adtad nekünk, segíts minket, tanítását jól értenünk és példáját is követnünk, aki él és szeretsz...

Evangelium Mt 5,38-48

Hallottátok, hogy azt mondták: „Szemet szemért, és fogat fogért” [Kiv 21,24]. Én viszont azt mondom nektek: ne szálljatok szembe a gonosszal, hanem aki megüt téged a jobb arcodon, fordítsd oda neki a másikat is. És aki pereskedni akar veled és el akarja venni a köpenyed, engedd át neki a ruhádat is; s ha valaki kényszerít téged egy mérföldnyire, menj el vele kettőre. Aki kér tőled, annak adj, és attól, aki kölcsön akar kérni tőled, el ne fordulj. Hallottátok, hogy azt mondták: „Szeresd felebarátodat [Lev 19,18] és gyűlöld ellenségedet.” Én viszont azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért, hogy fiaik legyetek mennyei Atyátoknak, mert ő fölkelte napját a gonoszokra és a jókra, s esőt ad igazaknak és gazembereknek. Ha ugyanis csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi lesz a jutalmatok? Nemde a vámosok is ugyanezt teszik? És ha csak a testvéreiteket köszöntitek, mi rendkívülit tesztek? Nemde a pogányok is ugyanezt teszik? Ti tehát legyetek tökéletesek, mint ahogy a ti mennyei Atyátok tökéletes.

Egy fiatal jegyespár jut eszembe. Házasság előtt figyelmeztettem őket, hogy súlyos problémák adódhatnak házasságuk folyamán. A vőlegény rám nézett, elnevette magát, miféle problémák? Mindent szépen megbeszélünk, elvégre is mindketten keresztények vagyunk. Mi probléma lehet?! (Sajnos nagyon rövid időn belül lett).

Naivan bizony mindannyian így gondoltuk: Ellenség a Bokorban? Haragos a Bokorban? Ez egy szeretetközösségre törekvő társaságban lehetetlen. De már kiderült, hogy lehetséges.

1) Miért lehetséges?

Röviden azt mondhatnánk, mert emberből vagyunk.

Bővebben: először azért, mert **félreértjük egymást**. A katechumenen szó volt a különféle alkati sajátosságokról. Az egyik röpködős, a másik rámenős, a harmadik érzelgős, a negyedik flegma. Ilyen a temperamentuma. Egyik sem bűn... Vagy az egyik lázadó, a másik higgadt, a harmadik kedélyes, a negyedik kesergő? Melyik a bűnös? Egyik sem. De ha zavar engem és odamondok neki, akkor itt kezdődik a bűn.

Aztán nemcsak félreértjük egymást, hanem **rosszul kezeljük egymást**. A közösségen belül vannak konstruktív és destruktív szerepet játszóak. Nyilván összefügg ez is alkati sajátossággal, de kialakulásukban és kifejlődésükben mi is véthetünk. Egy közösségben lehet valaki konstruktív: kezdeményező, vélemény-nyilvánító, kérdező, informáló, szabályalkotó stb.

De lehet destruktív is: akadékoskodó, vetélkedő, mindentudó, stb. Ha az utóbbiakban nem vigyázunk magunkra és egymásra, végzetesen elfajulhatnak a dolgok. Az egyes emberek a közösségben pozíció- és szerephálózatot építenek ki, amiben rögzülhetnek, és pápáskodni kezdenek.

Félreértjük egymást, rosszul kezeljük egymást, és **nem szeretjük egymást**. Ez a harmadik a döntő ok. Nem tartjuk kordában érzelmeinket és indulatainkat, hiába vagyunk tisztában elvileg a szeretet fogalmával, a minden emberre kiterjedő szeretet parancsával, túltesszük magunkat rajta, kimagyarázzuk indítékainkat és engedünk a bennünk felgyülemlett indulatoknak. Ez már nem alkati, kezelési kérdés, hanem erkölcsi kérdés.

2) Irgalmas vagyok-e?

Most jön a neheze...

Azzal nem kell foglalkoznom az én megtérésemhez, hogy **van-e ellenségem**, haragosom, átkozóm, rágalmozóm, arcul verőm, kifosztóm, elítélőm stb. Ha mégis volna, akkor tudnom kell róla, és le kell szerelnem a jézusi recept szerint: jót tenni vele, jót mondani neki, kiszolgáltatni magam a másiknak, megbocsátani neki. Ezek már nagyon nehéz kérdések!

A legnehezebb kérdés, hogy én mit érzek, gondolok, mondok és teszek, vagy éppen mit mulasztok el? Azzal kell foglalkoznom, hogy **én ellensége vagyok-e a másiknak**, én haragszom-e rá, én bántom-e őt, én rágalmozom-e őt, én arcul verem-e őt, én kifosztom-e őt, én elítélem-e a másikat? Arra kell figyelnem, hogy a pillanatnyi érzelmek, kifakadások, dühök már kimerítik-e a bűn fogalmát? A bűn pedig ott kezdődik, ha a lelkiismeretem jelez, hogy most már túlléptem azon a ponton, hogy felháborodott vagyok, hogy bizony ez már ellenséges viszonyulás, ez már bűnös harag, itt már megszóltam vagy rágalmoztam, itt már visszaütöttem, itt már a másiktól valamit elvettem, most már nem tárgyilagos erkölcsi ítéletet, hanem gondolatban bizony bírói ítéletet fogalmaztam.

Van még a legnehezebbnél is nehezebb kérdés, hogy ha eddig irgalmatlan voltam, **hogyan leszek irgalmas**? Ellenségből testvér, barát!

--- A bajokat láthatjuk a Bokorban. De látjuk-e magunkban? Nem mentjük-e fel magunkat a **megtérés** alól így farsang-utó és nagyböjt-elő idején?!

[Kovács László elmélkedése elhangzott 2023. február 19-én a Bokorportán, online csatlakozási lehetőséggel.]

